

Intencionalita obecná

Celý svět je ustavičné dění; toto světové dění je založeno na jednotlivých dějících se událostech a na jejich reaktibilitě. Základem veškerého dění jsou tedy události, a ty se nedějí žádným samospádem, žádnou setrvačností, a nejsou také ani pouhým pokračováním nějakého jiného, dřívějšího dění. Právě naopak jsou od veškerého ostatního dění nějak odděleny, neboť mají svůj počátek, svůj průběh a svůj konec. Toto jejich oddělení (jejich oddělenost) ovšem není absolutní, a není ani něčím samozřejmým, ani prostě daným, nýbrž je výsledkem jejich aktivity, je jejich výkonem, ta oddělenost je něčím, oč musí každá pravá událost usilovat a pečovat zároveň s tím, jak usiluje a pečuje o své dění, tj. o své bytí (a jeho pokračování, nikoli tedy pouhé „trvání“). A právě toto úsilí, díky kterému každá událost vykonává své bytí (tj. své pokračující dění), má směr, je nasměrováno, má intenci. A tím spíše ovšem má intenci každá akce takové dějící se události, a to jak akce, směřující přes onu relativní a stále aktivně udržovanou mez událost do jejího okolí, tak i každá akce, které míří jakoby zpět, dovnitř události, tj. jíž se událost aktivně vztahuje k něčemu uvnitř oněch mezí resp. k sobě samé. Zcela specifickým způsobem se posléze určitá událost jistého typu vztahuje nejen dovnitř sebe (tj. dovnitř onoho okruhu, jímž se událost vymezuje jakožto celá, jako celek), ale jaksi do hloubek niternosti, v nichž se už událost nemůže vymezovat a distancovat, ale musí z nich čerpat.

(Písek, 120127-2.)